02/11/2026

Αυστρίας Αρσένιος: Η αναρ-γυ-ρία των Αγίων Κοσμά και Δαμιανού φα-νε-ρω-νει βαθιά ελευ-θε-ρία

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου

Την Κυ-ριακή, 1 Νο-εμ-βρίου 2026, εορτή των Αγίων Αναρ-γυ-ρων Κοσμά και Δα-μια-νού, ο Σε-βα-σμιώ-τα-τος Μη-τρο-πο-λι-της Αυ-στρίας και Έξαρ-χος Ουγ-γα-ρίας κ. Αρ-σε-νιος προ-ε-ξήρχε της Δι-σαρ-χιε-ρα-τι-κης Θείας Λει-τουρ-γίας στην πα-νη-γυ-ρι-ζουσα Ενο-ρία των Αγίων Αναρ-γυ-ρων Κοσμά και Δα-μια-νού στο Graz.

Μαζί του συλ-λει-τούρ-γη-σαν ο Θε-ο-φι-λε-στα-τος Επί-σκο-πος Αρί-στης κ. Μα-ξι-μος, ο Προι-στα-με-νος της Ενο-ρίας Πρω-το-πρε-σβυ-τε-ρος Δη-μη-τριος Μα-κρης και ο Προι-στα-με-νος της Ου-κρα-νο-φω-νης Ορ-θο-δο-ξου Ενο-ρίας Αγίου Απο-στο-λου Αν-δρέου του Πρω-το-κλη-του του Graz Πρω-το-πρε-σβυ-τε-ρος Ανα-το-λιος Σλύνκο.

Στο κη-ρυγμά του ο Σε-βα-σμιώ-τα-τος ανα-φερ-θηκε στην κλει-στη πύλη και στα

δύο ανοι-χτα χέρια: στην πύλη του πλου-σίου, έξω από την οποία υπο-φε-ρει ο Λα-ζα-ρος, και στα χέρια των Αγίων Αναρ-γυ-ρων Κοσμά και Δα-μια-νού, που προ-σφε-ρον-ται στον πόνο του αν-θρω-που. Στην ευ-αγ-γε-λική πα-ρα-βολή, ση-μεί-ωσε, βλε-πουμε τη ζωή όταν φυ-λα-κι-ζε-ται στην αυ-ταρ-κεια, ενώ στους εορ-τα-ζο-με-νους Αγί-ους τη ζωή όταν γι-νε-ται δωρεά. Από αυτή τη συ-ναν-τηση απο-κα-λυ-πτε-ται το βα-θυ-τερο ερώ-τημα της σω-τη-ρίας μας: τι κα-νουμε με την πα-ρου-σία του άλλου στη ζωή μας.

Ο πλού-σιος ευ-φραί-νε-ται κα-θη-με-ρινά, ενώ ο αδελ-φος του βρι-σκε-ται μπρο-στα του γε-μα-τος πλη-γες. Θα μπο-ρούσε να τον συ-ναν-τη-σει, η ευ-μα-ρειά του όμως έχει γίνει κλει-στος κο-σμος, και συ-νε-χι-ζει τη ζωή του σαν να μην υπάρ-χει ο Λα-ζα-ρος. Το κακό, το-νισε ο Σε-βα-σμιώ-τα-τος, μπο-ρεί να λάβει τη μορφή μιάς ήσυ-χης κα-θη-με-ρι-νο-τη-τας, μέσα στην οποία η οδύνη του αδελ-φού παύει να μας αφορά. Ο Χρι-στος δίνει στον φτωχό όνομα, Λα-ζα-ρος, ενώ ο πλού-σιος μένει ανώ-νυ-μος. Κα-νε-νας αν-θρω-πος δεν είναι ασή-μαν-τος ενώ-πιον του Θεού, και όποιος δεν έχει θέση στο τρα-πέζι των αν-θρω-πων έχει όνομα μέσα στη θεία γνώση και αγάπη.

Η πα-ρα-βολή φω-τι-ζει τη χρήση της ελευ-θε-ρίας μας. Τα αγαθά μπο-ρούν να γι-νουν ευ-χα-ρι-στία, φι-λο-ξε-νία και ανα-κού-φιση, μπο-ρούν όμως να γι-νουν και τοί-χος. Η αρ-νηση της κοι-νω-νίας είναι κάτι σο-βαρό, γιατί ο αν-θρω-πος δη-μιουρ-γη-θηκε για να αγαπά και να αγα-πιέ-ται.

Οι εορ-τα-ζο-με-νοι Άγιοι Κο-σμας και Δα-μια-νος, αδελ-φοί εξ Ασίας, έμα-θαν να αγα-πούν και να δια-κο-νούν τον αν-θρωπο χωρίς αμοιβή. Η αναρ-γυ-ρία τους φα-νε-ρω-νει βαθιά ελευ-θε-ρία, καθώς γνω-ρι-ζαν ότι το χα-ρι-σμα είναι πα-ρα-κα-τα-θήκη και η γνώση συ-νε-πα-γε-ται ευ-θύνη. Στα χέρια τους η επι-στήμη έγινε δια-κο-νία και η δια-κο-νία μαρ-τυ-ρία της φι-λαν-θρω-πίας του Θεού. Προ-στρε-χουν προς τον αδελφό, τον ανα-ζη-τούν και θε-λουν να του δεί-ξουν έλεος. Στο προ-σωπό τους η χρι-στια-νική φι-λαν-θρω-πία απο-κτα χρι-στο-λο-γικό βάθος, αφού στο προ-σωπο του ελα-χι-στου αδελ-φού ο ίδιος ο Κυ-ριος μας καλεί σε συ-ναν-τηση.

Κα-τα-κλεί-ον-τας, ο Σε-βα-σμιώ-τα-τος κα-λεσε τους πι-στους να πα-ρα-κα-λε-σουν τους Αγί-ους Αναρ-γυ-ρους να μας βο-η-θη-σουν να δούμε τον αδελφό που δο-κι-μα-ζε-ται και να πρε-σβεύ-σουν στον Κύριο να θε-ρα-πεύ-σει τη δική μας αναι-σθη-σία, ώστε να ανα-γνω-ρι-σουμε τον Λα-ζαρο που βρι-σκε-ται μπρο-στα στην πόρτα μας, να ανοί-ξουμε την πύλη όσο υπάρ-χει και-ρος και να με-τα-βα-λουμε το πε-ρισ-σευμα σε αγάπη και προ-σφορά, για να γευ-θούμε τη χάρη και τη χαρά της κοι-νω-νίας με τον Κύριο και να αξιω-θούμε της αι-ω-νίου Βα-σι-λείας Του.

Μετά τη Θεία Λει-τουρ-γία τε-λε-σθηκε Αρ-το-κλα-σία και ακο-λού-θησε εορ-τα-στική τρα-πεζα σε πα-ρα-κεί-μενο εστια-το-ριο για όσους επι-θυ-μου-σαν να συμ-με-τα-σχουν.

